

Ο [Γεώργιος Θεοδώρου Πατσουράκος](#) (Γιωργάκης) από τη Στροτζά, ήταν μικρόσωμος, χαρωπός, καθόλου όμορφος, αλλά χιουμορίστας από τους λίγους, με άφθονο και πηγαίο χιούμορ, ο οποίος δεν παρέλειπε να κάνει συχνά πυκνά σπονδές στο Βάκχο (!), αναπληρώνοντας ίσως με αυτόν τον τρόπο την έλλειψη θερμίδων και βιταμινών της τροφής του! Αυτός σαν άλλος Τυρταίος, τόσο στη ψυχή όσο και τη μορφή, όπως ο ίδιος παραδέχεται, περιγράφει και εξυμνεί τα γεγονότα του Ελληνο-Τουρκικού πολέμου 1913-13, απλοϊκά αλλά με παλμό λατρείας προς την Ελλάδα, σε στιχούργημά του το οποίο στη συνέχεια παραθέτω.

Το ποίημα αυτό αποτελείται από τριακόσιους είκοσι τέσσερις στίχους, λείπει δε προφανώς ένας στίχος ο υπ'αρ. 216, πιθανότατα από τυπογραφική αβλεψία, τούτο δε διότι το μέτρο του ποιήματος πάσχει κατά τον στίχο αυτόν. Το ποίημα δημοσιεύτηκε στο Σικάγο, U.S.A. την 20η Ιουνίου 1914, όπου είχε μεταναστεύσει προσωρινά αυτός, και τυπώθηκε στο εκεί ελληνικό τυπογραφείο «Αθήναι», που βρισκόταν στην Blue Island Avenue 734-6. Στο ποίημα αυτό και μάλιστα στους στίχους 173-178 εξιστορεί και τον ηρωικό θάνατο του καταγόμενου από τα Κονάκια [Παναγιώτη Αναστασίου Πατσουράκου](#).

Το παραθέτω χωρίς αλλαγή στην «ορθογραφία» του, γραμμένο σε δεκαπεντασύλλαβους στίχους και σύμφωνα με το μέτρο της λαϊκής ποίησης, στο οποίο είναι αναμεμιγμένα το τραγικό με το εύθυμο πνεύμα του στιχουργού, ο πραγματικός δηλαδή «κλαυσίγελος»:

ΠΟΙΗΜΑ ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ

Αρχόμενον προ της αφίξεως του κ. Προθυπουργού Βενιζέλου εν Ελλάδι και καταλήγον μέχρι τέλους του Ελληνοτουρκικού πολέμου. Εμπεριέχον όλας τας μάχας από οροθετικής γραμμής Θεσσαλίας, όλης της Μακεδονίας και Ηπείρου και πολλά ονόματα πεσόντων.

*Διαβάσατε το ποίημα κι όποιος καλόν το κρίνει
ότ' έχει ευχαρίστησιν του ποιητού του δίνει.*

*Δόξα τω δείξαντι το φως και δόξα εν υψίστοις
Και δόξαν να 'χη πάντοτε χριστιανών η Πίστις.
Θεέ! Θεέ! του σύμπαντος και Άγια Τριάδα
Ερρίψατε το βλέμα σας στην δυστυχή Ελλάδα.
Ω Παναγία Δέσποινα με τον Μονογενή Σου
Εις τον Ελληνικόν Λαόν έδωσες την ευχήν Σου
Και επαναστατήσαμε κάτω καπετανάτα
τους παλαιούς κηφήνας μας τους κάναμε σαλάτα.
Από την Κρήτη φέραμε τον κ. Βενιζέλο*

Πρωθυπουργόν λέγ' ο Λαός ετούτον εγώ θέλω
Σαυτόν ελπίδας ρίψαμε και την εμπιστοσύνη
Ποτέ εις άλλον υπουργόν τοιούτον δεν εγείνη
Ότι απ' τον λαόν εξήτησε του τόδωσε προθύμως
Να τον φωτίση ο Θεός να εργασθή εντίμως
Πίστευες δυστυχή λαέ τοιούτον τι να ίδης
Από την Κρήτην να φανή άλλος Επιμενείδης;
Χάριν θα έχη απ' άνωθεν άριστος διπλωμάτης
Και την Τουρκίαν έκαμε κι' έχασε τα νερά της.
Ένωσε τα Βαλκανικά κι' έκαμε συμμαχίαν
Σερβίαν, Μαυροβούνιον και με την Βουλγαρίαν
Έτο Μεσίτης και μοχλός ο τότε Πατριάρχης
Ιωακείμ ο τρίτος Άγιος Ποιμενάρχης.
Ιδού άλλος Γρηγόριος απ' την Αγιά Σοφία
Όπου σ' αυτόν οφείλεται όλη η διπλωματία.
Αιωνία η μνήμη των Αιωνία ανάμνησις των
Και εις τους κόλπους του Αβράμ κει θα τεθή ψυχή των
Τα κράτη τα Βαλκανικά κάμαν επιστρατεία
Στα σύνορα τους πήγανε πούχαν με την Τουρκία
Στα χίλια εννεακόσια δώδεκα έξη του Οκτωβρίου
Τας επιθέσεις ήρχισαν με δύναμιν Κυρίου
Εις όλα τα Βαλκανικά ήρχισαν επιθέσεις
Τα τέσσερα αυθημερόν εκόψανε τας σχέσεις.
Και όλα τον νικήσανε τον Τουρκαλά αράδα
Πανωλεθρία έπαθε όμως απ' την Ελλάδα.
Στην Ήπειρον εστείλανε Ογδόη Μεραρχία
Του Σαπουντζάκη έδωσαν εκεί την αρχηγία
Κυρίευσαν το Γρίμποβο και τα Πέντε Πηγάδια
Μπήκανε στο Χανόπουλο και στη Φιλιππιάδα
Πολλά μέρη κατέκτησε και επιθέσεις κάνει
Και το γιατάκ 'τ έκτησε στ' Εμίν Αγά το Χάνι.
Στη Θεσσαλία ο τότε Διάδοχος επήγε το ξευτέρι
Πού τον ηυλόγησ' ο Χριστός με το δεξί του χέρι

Έξ' Οκτωβρίου ήτονε εβδομή ξημερώνει
Που το τουφέκι άρχισε βρυχάτε το κανόνι.
Εις την Μελλούνα επετέθησαν τον Μενεξέ κτυπάνε
Τους Τούρκους τα Ευζωνόπουλα σαν γίδια τους προγκάνε.
Βελισσαρίου οι εύζωνες κατέλαβον Λοσφάκι
Είχε Λεβέντες Ρούμελης που πήδαγαν σαν δράκοι
Εμπρός παιδιά τους έλεγε φωτιά στους γουρνομούτες
Εύζωνες έκαμαν φτερά πετούσαν σαν πετρίτες
Στο τελονείον πέρασαν φθάνουν στην Ελασσώνα
Μάνλιχερ Μάουζερ λαλεί βογγούνε τα κανόνια
Είς χόντζας επολέμαγε επάν' απ' το τζαμί του
Μα δύο ευζωνόπουλα του κόψαν τη ζωή του
Με αίμα και μ' αιχμάλωτους έπεσε η Ελασσώνα!
Στο Σαραντάπορο οι άπιστοι έστησαν τα κανόνια
Υποχορούν και αριστερά στο ελευθεροχώρι
Στου Μεταξά στο Δράχοβον τόπος δεν τους εχώρει
Λόγχη με λόγχη έφθασαν στο Δράχοβο οι πεζοί μας
Εκεί γεναίως έπεσεν ο ήρωσ Παπαδήμας
Τραβά εμπρός το δεξιόν στο χάνι Χατζιγώγου
Εκεί κριθάρι χώρτασε και η χαίτη του αλόγου
Φθάνουν στο Σαραντάπορο αρχίζει το τουφέκι
Και τα κανόνια άστραψαν πέφτει το αστροπελέκι
Εκεί συνήφθη φοβερά και πεισματώδης μάχη
Μα δόξα ν' άχη ο ύψιστος τους έδωσαν μπερτάχι
Ραϊ' Αλάχ! εφώναζε η μια γραμή της άλλης
Κτυπάτε τα βρωμόσκυλα λέγει ο Μαυρομιχάλης
Ο Κυριακούλης ο γνωστός επάνω στ' άλογό του
Εμπρός εφώναζε παιδιά, μπαμ το περίστροφό του
Μα μία σφαίρα ντούμου ντουμ τον θώρακα του σπάζει
Τον ρίπτει απ' το άλογον και τον κατασπαράζει
Μαυρομιχάλης γαρ κι' αυτός τώχει το φυσικό του
Τώχει απ' την επανάστασιν απ' το Πάπου δικό του
Πήραν το Σαραντάπορο, πήραν την Πέτρα Πόρτα

Και στην Κοζάν' οι εύζωνες κρεμάσαν την καπότα
Στα Σέρβια και στη Βέροια στρατιώτες που περνούσαν
Ούζα Λουκούμια και Καφφέ, γυναίκες τους κερνούσαν
Καλώς τ' αδέλφια έλεγαν, καλώς τα παλληκάρια
Που μας ελευθερώσατε εύγε σας λεοντάρια
Τρεις μέρες συντηρήσαν τον στρατόν από τροφήν στη Βέροια
Ανδρες γυναίκες έτρεχαν με τα ψωμιά στα χέρια
Άστραψε εις τα Βοδενά, κι ο Αξιός βουίζει
Και με στη δόλια Γενισά ρίχνει και μπομπουνίζει
Το Μάνλιχερ και Μάουζερ το πυρ ταχύ αρχίζουν
Τα πυροβόλα ομοβροντούν, τα όρη όλα τρίζουν
Εκεί φονεύθη ανθυπολοχαγός Δάλας το Παληκάρι
Της Αττικής καταγωγή, είχε και θεία χάρι
Ο Δάλας ο Δημήτριος γενναίως πολεμούσε
Στην Σουηδία σπούδασε, θάνατον δεν ψηφούσε
Ο Αλιάκμων θόλωσε και έσυρνε λιθάργια
Και φρούριον εκτίζετο απ' Τούρκικα κουφάρια
Ραί' φωνάζουν οι άπιστοι και σαν σκυλιά βαδίζουν
Εύζωνες και Φαντάροι μας τους κατεκερματίζουν
Φώναξε ο Διάδοχος κι' έλεγε στους κουμπάρους
Εμπρός παιδιά Ελληνόπουλα κτυπάτε τους Βαρβάρους
Παρέτησαν την Γενισά κι αγίους Αποστόλους
Τους εύζωνας ονόμασαν σαϊτάν ασκέρ Διαβόλους
Αλάχ φωνάζουν στου Γιδά, και κάτω Κουφαρλή
Δεν βρήκαν οι ανιχνευταί κόκορα να λαλή
Τετάρτη Μεραρχία η σιδηρά τον Αξιόν διαβαίνει
Όστροβο Μπογορίχοβον και στη Φλωρίνα μπαίνει
Σφαγή έγεινε φοβερά και δοξασμένη νίκη
Τραίνο απέστειλ' ο Ναζίμ απ' τη Θεσσαλονίκη
Τρεις μέρες ζήτησε καιρόν, για να την παραδώση
Κι' απ' τα Ελληνικά σπαθιά τ' ασκέρι του να σώση
Τρεις ώρας λέγει ο Στρατηγός μόνον παραχωρώ!
Αν θέλεις να παραδοθής άλως τε προχωρώ

Η Δευτέρα Μεραρχία μας με ενδοξοτάτη Νίκη
Λίαν πρωί τ' Αϊ Δημητρίου μες τη Θεσσαλονίκη
Σαν έφθασε ο Διάδοχος μες τη Θεσσαλονίκη
Δεν δύναμαι να διηγηθώ, γίνει μεγάλη φρίκη
Πρώτος εβγήκε ο Ναζίμ με το παληόφεςό του
Παράδοσε το ξίφος του και όλον τον στρατόν του
Μ' αφίδες και με στέφανα Γρεκ' είχανε φρενιάση
Έστρωναν τα σακάκια τους επάνω να πέραση
Πετούσαν 'πο παράθυρα περιστεράς ωραίας
Και στον αέρα έτρεχαν μ' Ελληνικάς σημαίας
Τα όπλα τα πυρόβολα πλοίων Καραμπουρνού
Καμπάνες και ζητωκραυγαί σου σήκωναν τον νου
Ζήτω οι Τούρκοι έλεγαν, Πασσά το Κωνσταντίνος
Ελληνική σημαία βάσταζε κι' ένας Αρχираβίνος
Εβραίοι ήτο Λεγεών μετά τ' Αρχираβίνου
Ζήτω η Ελλάς εφώναζαν ζήτω του Κωνσταντίνου
Εβραϊκά και Τουρκικά σπήτια και πλατεΐαι
Γαλάζια εκυμάτιζε, λαμπραί φωτοχυσΐαι
Σαν πήγε ο Διάδοχος δια να προσκυνήση
Στον Άγιον Δημήτριον, Θεσσαλονίκη σείσθη
Ζήτω ο Κωνσταντίνος μας, ζήτω ο Στρατηλάτης
Ζήτω ο Λεωνίδας μας Θερμοπυλών της Σπάρτης
Φιλιόντουσαν και έλεγαν, Χριστός ανέστη όλοι
Να δώση ο Θεός και η Παναγιά να πάμε και στην Πόλι
Στρατός και Στρατηλάτης μας έπρεπε ν' ανασάνη
Μα ο Στρατηγός στον ύπνο του έβλεπε το Μπηζάνι
Κι' αν επιθέσεις έκανε ο κύριος Σαπουντζάκης
Ποσώς δεν τον λογάριαζε Εσάτ Πασσάς Μουράτης
Ανακαλεί ο Στρατηγός τας δύο μεραρχίας
Τας στέλνει εις την Ήπειρον εκ της Μακεδονίας
Δευτέρα μεραρχία ανεχώρησε δεκαέξη Νοεμβρίου
Στην Πρέβεζα ξεμπάρκαρε στας κοσιπρείς ιδίου
Η Τετάρτη Μεραρχία ανεχώρησε δώδεκα Δεκεμβρίου

Και μνήμην του θαυματουργού Σπυρίδωνος Αγίου
Ο Σαπουντζάκης εις την Πρέβεζαν αυτήν παραλαμβάνει
Σε δύο μέρες έφθασαν στ' Έμίν Αγά το χάνι
Εκεί αντεκατέστησαν Δευτέραν μεραρχίαν
Φτιάσαν ταμπούρια στα βουνά κι' εις διάφορα χωρία
Εις τας επτά του Γεναργιού του Βαππιστού Άι Γιάννη
Έκαμαν μια επίθεση στ' απόρθητο Μπιζάνι
Έξ επιθέσεις έκαμαν σαν άγρια θηρία
Το όγδοον όμως έπαθε εκεί πανωλεθρία
Μεγάλη θραύσις έγεινε στη δόλια Μανωλιάσα
Βρήκαν καιρό οι Βρωμότουρκοι μας έλιασαν στα πράσα
Στη Μανωλιάσα πυρ ταχύ και στον Άγιο Νικόλα
Στο Θεριακήσι και στο Αυγό βροχή τα πυροβόλα.
Εκεί φονεύθει ο υιός Μεράρχου του Καλάρη
Ήτο ανθυπολοχαγός Γενναίο παλληκάρι
Το ξίφος του είχε γυμνό κι' όλο εμπρός προυχώρη
Στη Μανωλιάσα έμεινε εκεί σ' ένα ανηφόρι
Έφθασεν ο πατέρας του μ' ένα γενναίον σθένος
Εις την ευχήν μου τέκνον μου επήγες τιμημένος
Τηλεγραφεί αυθημερόν, Γυνή μου Ελληνίδα
Φονεύθη υιός μας σήμεραν, για την γλυκειά Πατρίδα
Εκεί φονεύθη ανθυπολοχαγός Καράκαλος ξηφτέρι
Εμπρός παιδιά εφώναζε με το σπαθί στο χέρι
Εκεί εφώναζε εμπρός Πρατούνας Ταγματάρχης
Βαρήτε τους παληότουρκους, γενναίος πολεμάρχης
Αν βλέπατε τον Λοχαγό εκεί τον Χρυσομάλη
Εμπρός γυρούσι έκαμε, αγύριγο κεφάλι
Εκεί πληγώθη ελαφρώς, μα δίολου δεν ψηφούσε
Εμπρός παιδιά μου φώναζε και όλο προχωρούσε
Της Μανωλιάσας μ' έκοψε και μένα μια νηφόρα
Σκοτώθη έν αντίπι μου την τελευταία ώρα
Λόγχη με λόγχη έφθασαν οι δυο μ' ένα τουρκάκι
Και καρφωμένοι βρέθηκαν σαν ψάρια στο καμάκι

Πότη το ονομάζανε τέλειος Μανιατάκος

Μα εις τους Τούρκους έκαμε γιρούσι οσάν Δράκος

Επίθεσις απέτυχε χάθηκαν παλληκάρια

Εκεί τριγύρω στα βουνά ωσάν τα λεοντάρια

Έκλαψαν Ελληνόπουλα γυναίκες και μανάδες

Εκατονταπλασίονα πάθαν οι Τουρκαλάδες

Κρύο και χιόνι και νερό κει εξακολουθούσε

Κανένα Ελληνόπουλο τίποτα δεν ψηφούσε

Επίθεσιν εφώναζαν όλοι να σκοτωθούμε

Ή να τους εννικήσωμεν την τύχην μας να ιδούμε

Ολίγες μέρες πέρασαν κι' έφθασ' ο Κωνσταντίνος

Ο της Ελλάδος αρχηγός ο ανθισμένος κρίνος

Στην Πρέβεζα ξεμπάρκαρε δεν ζήτησε γιατάκι

Ούτε στην Άρτα πέρασε να ιδή τον Σαπουντζάκη

Αμέσως στ' αυτοκίνητον και στην Κανέτα φθάνει

Κι απ' το παρατητήριον έβλεπε το Μπηζάνι

Ήρχησε στρατηγήματα από την ώρα κείνη

Και σχέδια εις τον στρατόν καθημερινώς να δίνη

Αχ! δεν ήλθον προτίτερα κι' έχασα τα παιδιά μου

Κάλλιο αργά παρά ποτέ, βοήθα Παναγιά μου

Στρατός φωνάζει επίθεσιν είχε μεγάλη φούρια

Μας φάγαν επισκεπτικούς μέσα εις τα ταμπούρια

Μία επιστολή ο Στρατηγός εις τον Εσάτ την κάνει

Αν θέλει να παραδωθή με όλο το Μπηζάνι

Και κείνος του απήντησε με μία ειρωνία

Γιατήτονε συμμαθηταί μαζί στη Γερμανία

Φίλε μου σε ευχαριστώ όπου με συμβουλεύεις

Αλλά Μπηζάνι μη ζητάς Γιάννινα μη χαλεύης

Τετάρτη ημέρα ήτανε είκοσι Φλεβαρίου

Ήρχησε η επίθεσις κατά του Μπηζανίου

Κάθε οπλίτης πρόθυμος και το σταυρό του κάνει

Εμπρός να κυριεύσουμε απόψε το Μπηζάνι

Το σύνθημα σαν έδωσαν το Μάνλυχερ αρχίζει

Το Μάουζερ αντιλαλεί αστράφτει μπουμπουνίζει
Τα πυροβόλα ομοβροντούν τα όρη όλα τρέμουν
Αντιλαλούν οι Λαγκαδιές και τα βουνά σαλεύουν
Κοτόρτσι και τα Λισανά και ξακουστή Κανέτα
Τα μέρη κείνα τρέμανε Ανατολή και Δύσι
Γαμβρόν νομίζαν τον Εσάτ και τούστελναν κουφέτα

.....
Σπαρτήτσι νέα γενεά ήτο ο Κουγιουτέας
Πολλούς Τούρκους χαντάκωσε μαζί και τας σημαίας
Λοζέτσι τοπομαχικά κτηπούσαν την Καστρίτσα
Κτυπούν την λίμνην του Αλή κτυπούσε κι' η Γουρίτσα
Ο Ταβουλάρης πυρ ταχύ απ' την Αητοραχούλα
Που τον Βεχήπ τον έκαμε τον έπιασε τρεμούλα
Ποτέ στόχον δεν έχασε τ' ανδρείο παλληκάρι
Αλάχ! οι Τούρκοι φώναζαν κανόν' του Ταβουλάρη
Εύγε ήρωα Διγενή ξηφτέρι Ταβουλάρη
Της Λακωνίας γέννημα της Μάνης το Βλαστάρι
Άγιος Ηλίας Κανέτα κι' απ' την Αετοράχη
Λογέτσι και το Κοτσελιό τους έδωσαν Μπερτάχι
Όταν βροντάει ο ουρανός ο κεραυνός πως κάνει
Ένας καπνός εφαίνετο επάνω στο Μπηζάνι
Κανέν απ' τα πυροβολεία μας διακοπή δεν κάνει
Τελείως το ερήμωσαν το ξακουστό Μπηζάνι
Μία αποθήκη άναψε και κεραυνόν σηκώνει
Και στα συρματοπλέγματα σάλτησαν οι ευζώνοι
Εμπρός γιουρούσι κάμανε σαν γάτοι σκαρφαλόνουν
Αλάχ οι Τούρκοι φώναζαν λευκή σημαία υφώνουν
Τότ' εφωνεύθη ο Λοχαγός Λελούδας ο γενναίος
Αυτός ήτο του Πεζικού χαριτομένος νέος.
Αυτός είχε Αετού φτερά, Λαγού είχε ποδάρι
Είχε Λεονταριού καρδιά και άξιο παληκάρι
Εις το κορμί του τρεις πληγές και πρώτος προχωρούσε
Το πυρ ταχύ διέταξε και όταν ξεψυχούσε.

Σαν εξημέρωσ' η αυγή κι ο Ήλιος σαν εφάνη
Λευκαί σημαίαι φαίνοντο επάνω στο Μπηζάνι
Βί και Ράϊ φώναζαν και δεν πυροβολούνε
Λευκάς σημαίας ύψωσαν για να παραδωθούναι.
Τότε διατάζει ο Αρχηγός το πυρ να σταματήσουν
κι' όλα τα πυροβόλα μας αμέσως να σιγήσουν.
Έφθασεν απ' τα Γιάννενα ένας μαντατοφόρος
Εσάτ Πασσάς τον έστειλε ήτο αγγελιοφόρος
Απ' τον Εσάτ φέρνει χαρτί χαρμόσυνο φηρμάνι
Τα Γιάννενα παραχωρεί με όλο το Μπηζάνι.
Νύχτ' αναχώρησ' ο Βεχήπ απ' το Μπηζάνι βγαίνει
Κι' από την λίμνη δια νυκτός στα Γιάννενα πηγαίνει
Ο Ήλιος όταν βάρεσε στ' απόρθητο Μπηζάνι.
Εύζωνες και φαντάροι μας μέσα κάναν σεριάνι
τριάντα χιλιάδες έπιασαν κει μέσα Τουρκαλάδες.
Χαμοφτεριάσαν σαν γαλιά οι παληομασκαράδες.
Φρούραρχος ήτο ο Φουάτ, εκεί του Μπηζανίου.
Το ξίφος του παρέδωσε εις τον Βελισσαρίου.
Βελισσαρίου ο ξακουστός μ' όλα τα Ευζωνάκια
Πρώτος μπήκε στα Γιάννενα με τα Ρουμελιωτάκια.
Πέμπτη ημέρα ήτανε είκοσι μία Φλεβάρη
Ο Διάδοχος με το στρατό στα Γιάννενα μπουκάρει.
Εκεί ευρέϊκε τον Εσάτ για να τον περιμένη
το ξίφος του παρέδωσε με κεφαλή σκυμένη
Σκήπτει και τον παρακαλεί και ντεμενά του κάνει.
Να μη χαλάση τον στρατό που' πιασε στο Μπηζάνι
Ο Κωνσταντίνος τ' απαντά 'μείς έχομεν θρησκεία
Οι Τούρκοι είναι βάρβαροι και άγρια θηρία.
Ζήτω εφώναξ' ο στρατός, ζήτω κι' οι Τουρκαλάδες
Πετούσαν τα σαρίκια τους και όλοι οι Πασσάδες.
Πολίται κι' όλος ο στρατός κάναν Χρηστός Ανέστη
Τότ' ελησμόνησ' ο στρατός όσα και αν υπέστη.
Εις το Διοικητήριον πήγε ο Κωνσταντίνος

Η πόλις ζητωκραύγαζε πού εγενόταν θρήνος
Πολίται κι' όλος ο στρατός εφώναζαν με κέφια
Και στην Κωνσταντινούπολιν να ανταμωθούν αδέρφια.
Πήραμε και το Δέλβινον κι' αυτό το Τεπελένι
Είν' η πατρίς τ' Αλή Πασσά η χώρα η ξακουσμένη
Πήραμε τ' Αργυρόκαστρον με έξη πυροβόλα
Το πυροβόλον του Αλή που άξιζε για όλα.
Έχει δικέφαλον Αετόν επάνο σκαλισμένον
Κι' από εκείνον τον καιρόν ακόμη γεμισμένον
Στο Αργυρόκαστρον συνέλαβον κι' αυτόν τον στρατιώτη
Αυτόν τον Εβραίον τον σοφέρ Ιούδα τον προδότη,
Έφυγες μ' αυτοκίνητο για να κερδίσης σκούδα
Στα Ιωάννινα σε τουφέκισαν παράνομε Ιούδα.
Τέλος δόξα σοι ο Θεός λίσαν τα βάσανά μας.
Που ξεύραμε άλλη φωτιά πως θα βρεθή μπροστά μας.
Σκοτώσανε το Βασιλιά εις την Θεσσαλονίκη.
Μας κόψαν ούλη τη χαρά που 'χαμε για τη νίκη.
Αναχωρεί ο Στρατηγός και το Δαγκλή αφήνει,
Αντί Αυτού στην Είπειρο αυτός να διευθύνη.
Τέλος Ελληνοτουρκικόν εδώ θα σταματήσω
Και προσεχώς Βουλγαρικόν θα σας εξιστορήσω.
Στον Ελληνοβουλγαρικόν θα γράψ' ανδραγαθίας,
Οπλίτας, αξιωματικούς, πεσόντας, τραυματίας
Που να γνωρίσω βέβαια όλους τους τραυματίας,
ή τους πεσόντας ήρωας και τους ανδραγαθίας;
Και όστις έχει συγγενή, ή φίλον τον γνωρίζει,
Τον γράφω εις το ποίημα, αν όμως του αξίζει
Και όποιος θέλει μετ' εμού το ραντεβού να δώσει
Ποιήματα εις τας οδούς πωλώ ας μ' ανταμώση.
Και αν του γράψω ποίημα και τον ευχαριστήση
Τότε και με τον κόππο μου ας ικανοποιήση
Του ποιητού το όνομα, Γεώργιος Πατσουράκος
Μελαχρινός, κακόσωμος, τέλειος Μανιατάκος.

Αν έχω και παρεκτροπές, να έχω και χατήρι,
Γιατί σπουδές τελείωσα μέχρι το ψαλητήρι.
Εις την Στροτζά γεννήθικα της επαρχίας Σπάρτη
Καταγωγή Μαλεύριον και Γνήσιος Μανιάτης.
Φίλοι μου ηναγκάσθηκα το ποίημα να φτιάσω,
Είνε κεσάτια η δουλιές, φοβούμαι μην πεινάσω.
Νέους βλέπω και κάθονται πάρα πολύς κοσμάκος
Εγώ πούθε να 'βρώ δουλιά ο παληογεροντάκος;
Εις το Μπλου Αϊλαν Αβνιού Τυπογραφείον Ελληνικόν
Σάϊνα γράφει «ΑΘΗΝΑΙ» έξοχον προσωπικόν
'Κεί το ποίημα τυπώθη, εργασία καθαρά
Με τιμήν όπου συμφέρει και το έργον φανερά.
Μην μου κατηγορήσετε πούμαι ξεστηθιασμένος
Είμαι ζαρκάδι του βουνού στο δάσος γεννημένος
Εις το Νορθ Κλάρκ στρητ 728 είνε φωτογραφείον
Ιδέτε απ' την φάτσα μου δεν είνε έργον θείων;
ΕΝ ΣΙΚΑΓΩ ΤΗ 20 ΙΟΥΝΙΟΥ 1914
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Θ. ΠΑΤΣΟΥΡΑΚΟΣ
Λάκων και κακανθρωπάκος

(Από το υπό έκδοση βιβλίο του Βασιλείου Αναργύρου Πατσουράκου: Μία
γενεά της Μάνης)